

Claus Riis

Lille Ryggende Fis

Røverhistorier fra det vilde vesten

P

POLITIKENS
BØRNEBØGER

Tak til Gitte for læsning og inspiration

INDHOLD

1 BETTY BANKBOKS
OG DE SYV SNOTUNGER SIDE 5

2 WILLY WAGON
OG BÆVERBANDEN SIDE 15

3 SKUNKY OG JOHNNY
STINKFOOT SIDE 29

4 LILLE RYGENDE FIS
SIDE 40

5 DEN SKOTSKE
GULDGRAVER SIDE 51
MACMUGGEN

6 KÆFT, KRUDT OG
KINDTÆNDER **SIDE 60**

7 DONNA NUTELLA
OG DE ITALIENSKE
UNDERDRENGE **SIDE 71**

8 ONKEL BOB
PÅ KRIGSSTIEN **SIDE 83**

9 FRANK STEEN OG
MONSTERKOEN **SIDE 95**

10 SHERIFSTJERNEN
SIDE 108

BETTY BANKBOKS OG DE SYV SNOTUNGER

Uffe var ret stor, syntes han selv. Men ikke stor nok til at være alene hjemme, syntes hans mor. Derfor kom der altid en barnepige, når hans mor skulle i byen. Det skulle hun i aften.

Men noget var anderledes, end det plejede. Faktisk helt anderledes.

Uffe stod i sin pyjamas, da det ringede på døren. Hans mor var lige gået, så det var ham selv, der lukkede op. Forskrækket trådte han et skridt tilbage.

Uden for på trappen stod en rigtig cowboy. Sådant en med cowboyhat og revolverbælte og støvler med sporer, der klirrede, når han gik.

“Er det dig, der skal passe mig i aften?” stammede Uffe.

“Jeps, knægt, det kan du bide spidsrod på, at det er. Billy Bob Gunson, det er mig. En vaskeægte cowboy. Altså bortset fra at en rigtig cowboy ikke kan lide at blive vasket.”

Uffe syntes, at Billy Bob så ud som en helt rigtig cowboy. Han lugtede også som en. Hele gangen stank lige nu af noget, som godt kunne være både komøg og hestepærer.

“Men hvorfor passer du børn?” spurgte Uffe.

Billy Bob havde allerede lukket døren bag sig.

“Well, ser du, knægt. Det vilde vesten er ikke, hvad det har været. Nu om dage bor indianerne i campingvogne i stedet for telte, og der er ikke køer nok til os cowboys. Derfor passer jeg altså sådan nogle som dig i stedet for.”

Billy Bob gik ind i stuen og smed sin lasso på sofabordet. Så slog han ud med armene.

”Faktisk er det ikke så meget anderledes end at passe køer. Bortset fra at børn er mindre selvfølgelig og derfor lidt sværere at fange med en lasso.”

“Med lasso?” sagde Uffe.

“Nemlig, kid. Stå stille og kig efter!”

Billy Bob tog lassoen, kastede den og lod løkken dale ned over en lænestol med brunt læderbetræk. Han hev stolen tværs gennem stuen, vikledede lassoen rundt om stolebenene og bandt en knude.

“Sådan! Nu skal den bare brændemærkes,” sagde Billy Bob.

“Brændemærkes? Hvorfor det?” spurgte Uffe.

“Ja, så kan vi kende den igen, hvis den stikker af eller bliver stjålet. Sådan gør man med køer i det vilde vesten, for det vrimler med kvægtyve. Men på den anden side er det her jo kun en stol, og jeg har bundet benene på den. Det må være nok for i aften.”

“Har du også en hest?” spurgte Uffe.

“Selvfølgelig har jeg en hest. Den står nede på parkeringspladsen.”

Uffe gik hen og kiggede ud af vinduet. “Jeg kan ikke se nogen hest.”

“Nå,” sagde Billy Bob. “Den går nok rundt og spiser lidt af buskene dernede. Der er jo dejlig grønt her i kvarteret”

“Er du ikke bange for at få en parkeringsbøde?” spurgte Uffe.

“Hør nu her, knægt. Ude på prærien vrimler det med banditter og klapperslanger. Skulle jeg så være bange for en parkeringsvagt? Desuden så har jeg en seksløber,” sagde Billy Bob og trak sin revolver frem, så Uffe kunne se den.

“Nøj,” sagde Uffe. “Kan vi ikke prøve at skyde med den? Bare et skud op i loftet. Der bor ikke nogen ovenpå.”

“Sig mig, har du spist kaktus, knægt? Det går ikke at spille krudtet på at rende rundt og skyde huller i alt muligt, og i øvrigt må det også være sengetid nu. Op på sengehesten. Så rider vi ind i seng. Ude på prærien går man til ro, når solen er gået ned. Husk at tjekke soveposen for klapperslanger.”

“Sejt!” sagde Uffe og gik ind og kiggede i sin seng. Der lå en Spiderman og to sure tennissokker under dynen. Ingen klapperslanger.

“Får jeg så en godnathistorie fra det vilde vesten?” spurgte han.

“Det kan du bide dig selv i næsen på,” sagde Billy Bob. “Du skal få en historie fra dengang, hvor en mand var en mand, og en enlig mor uddelte kæberaslere og havde overskæg. Sådanne dame var Betty Bankboks. Hun var enlig mor til hele syv snotede møgunger.

Uopdragne og fyldt med lus var de, hele banden. De syv møgunger var ikke til at styre på ti tønder afsvedet land. De levede af flæsk og bønner og spyttede skråtobak og hørte kun efter, hvad deres mor sagde, når hun trak et haglgevær frem og skød et skud ind i flokken.”

“Skød hun på børnene?” spurgte Uffe.

“Selvfølgelig,” sagde Billy Bob. “De mindste havde jo lært at vende enden til, så deres ble kunne tage af for det værste. Og selvfølgelig kunne de store tåle mosten. De pillede bare haglene ud og tyggede dem som skråtobak eller slugte dem, når det var småt med bønner. Hård kost, men det lagde en god bund.

Sådan var børneopdragelse dengang. Der var ingen kære mor, når ens mor var enlig mor i det vilde vesten.

Sådan noget som børnepenge fandtes heller ikke. Derfor måtte Betty Bankboks røve en bank i ny og næ, og hvem skulle så passe ungerne?

Det var aldrig til at få fat i en babysitter. Bettys egen mor sad som regel i spjældet, og hendes far drak ufortyndet stikkelsbær-saft på den nærmeste saloon. Derfor måtte alle syv børn med mor på arbejde.

De to mindste sad i en barnestol bag på hesten, og resten travede af sted ved siden af. Sådan så det ud, når Betty Bankboks gik på arbejde.

Så marcherede hele flokken ind i en bank. Betty Bankboks truede ungerne til at holde bøsse med et haglgevær, og med en seksløber i den anden hånd truede hun bankmanden.

“Hit med gysserne,” sagde hun. “Eller jeg skyder et numsehul lige mellem øjnene på dig.”

På den måde fik hun tingene til at hænge sammen.

En dag, da Betty var i gang med at røve en bank i Arizona, var ungerne helt umulige. Som en sæk lopper på en præriehund skreg og hylede de og spyttede skråtobak og gav hinanden sherifstjerner.”

“Rigtige sherifstjerner?” spurgte Uffe.

“Nix, sådan nogle sherifstjerner, hvor man tager fat i brystet, og vrider rundt, indtil der er en, der begynder at tude.

